

ter, end den ærede Forfatter regner med, som vil paahvile den københavnske Arbejder. Jeg tror derfor, at i Øjeblikket er Arbejderen fuldt saa gunstigt stillet paa Landet som i Byerne, og jeg tvivler heller ikke om, at der efterhaanden vil komme en Udligning i dette Forhold. Men mærkværdigt er det jo, at samtidig med, at man her i København har en Arbejdsløshed, man maaske ikke har kendt Mage til, er der paa Landet en Mangel af Arbejdskraft, som man vist heller ikke har kendt Mage til. Det er ret mærkeligt, at disse Forhold eksistere samtidigt. Der synes at mangle et Organ mellem Byernes Arbejdere og Landbrugets Arbejdsgivere, gennem hvilket dette Forhold kunde udjævnes. Jeg vil haabe, der maa komme en stærkere Vekselvirkning, saaledes at den Forskydning, som synes at være nødvendig, maatte kunne finde Sted noget lettere end hidtil.

En Aarsag til Arbejdsløshedens Omfang er maaske ogsaa den Usikkerhed i Produktionen og Arbejdsforholdene, som vi have i Øjeblikket. Det er jo faktisk saadan, at Truselen om Generallockout eller om Generalstrejke er ved at blive permanent, og selv om det ikke gaar saa vidt, at vi faa Generalstrejke eller Generallockout, saa vil en længere Arbejdsstandsning i flere Fag alligevel, i alt Fald i mange Tilfælde, bevirke, at det Arbejde, som skulde have været udført herhjemme, gaar til Udlandet, og der knyttes maaske under saadanne Forhold Forbindelser med Udlandet, som vedvare fremdeles, til Skade for de danske Arbejdere. Jeg tror, at der kunde være Tale om at overveje, om det ikke vil være nødvendigt at tage Lovgivningen op paa dette Omraade, om vi ikke gennem permanente Voldgiftsretter kunde bidrage til, at der blev mere Arbejdsro her i Landet, end vi leve under i dette Øjeblik. Jeg indser godt Vanskelighederne ved en Lovgivning paa dette Felt, saa længe Arbejdsgiverforeningen og De samvirkende Fagforbund modsætte sig en saadan Lovgivning. Disse Organisationer have jo hidtil hævdet, at de skulle nok selv greje det Forhold. Men jeg skal dog erindre om, at det store Flertal af Landets Befolkning staar udenfor disse Organisationer, og at det dog er hele Samfun-

det, som lider, naar vi have Arbejdskonflikter. Jeg tror derfor, at der maaske kunde være nogen Grund til at tage Spørgsmaalet om en Lovgivning op paa dette Omraade. Den Arbejderkonflikt, som vi havde i Sommer, og som jo trak op til baade Generallockout og til Generalstrejke, blev jo lykkeligt afværget ved den daværende Indenrigsministers Indgriben. Jeg synes, vi her i Tinget skyldte den daværende Indenrigsminister en oprigtig Tak, fordi han den Gang greb ind. Det er mig ogsaa bekendt gennem Udtalelser, som den Gang kom fra den daværende Indenrigsminister, at han søgte at indsamle Materiale, som kunde blive brugeligt ved en eventuel Lovgivning om dette Forhold, og har søgt at indsamle Oplysninger om, hvordan en saadan Lovgivning har virket i andre Lande. Jeg vil haabe, at den nuværende Indenrigsminister vil fortsætte Arbejdet med Indsamling af dette Materiale, for saa vidt som det senere skulde blive nødvendigt at gaa til en saadan Lovgivning.

Det ærede Medlem fra Thisted (N. Andersen) tog højtidelig Afstand fra mine Udtalelser om, at Højre i Forening med radikale og Socialdemokrater havde bekæmpet det forrige Ministerium og ligeledes vilde bekæmpe det nuværende. Men hvorfor dog stille sig saa højtidelig an? Det er en ærlig Sag, at Partierne bekæmpe hinanden. Jeg skal ikke beklage mig over, naar man træder op og bekæmper det Parti, jeg tilhører; eller det Ministerium, som er udgaaet af dette Parti. Jeg skal heller ikke beklage mig over det, naar det sker i Forening med andre Partier. At det er sket, og at det sker, det bærer Højres Presse jo tilstrækkelig Vidne om. Det er endogsaa saa, at saa langt ned som til Skældsordene falde Angrebene sammen. Hvis „Social-Demokraten“ eller det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) vrænger „Albertis Slagterhund“ efter den højtærede Landbrugsminister, straks er „Vort Land“ der og samler Udtrykket op for senere at benytte det.

Det ærede Medlem fra Horsens (Fraenkel) vilde ogsaa bestride, at den Ulykke, som har ramt os, af Højre var benyttet til Angreb paa Parlamentarismen, men i